

Hồi 27

Cuồng Phu Vô Lễ

Ah! Hỡi người một chén, không ai kém ai chén nào. Một lúc sau, bốn bình rượu cạn khô chẳng còn một giọt. Họ bắt đầu chếch choáng, mặt người nào cũng đỏ lên. Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Lão ca uống nữa hay thôi?

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Nữa chứ! Tuy nhiên chúng ta cũng đừng uống quá say!

Lệ Tuyết Linh cười lớn:

- Thế sao lão ca lại bảo là uống không bằng thích thì không thôi?

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:

- Lúc này không phải là lúc vui rượu, trước mặt ta còn có đường dài, còn có bất ngờ. Chúng ta không nên để hỏng việc vì rượu.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Vậy chúng ta uống thêm mấy chén nữa thôi.

Chàng vỗ tay kêu bóp một tiếng, gọi:

- Chủ quán đâu, cho thêm rượu.

Rồi họ uống thêm mấy chén nữa. Chợt Lệ Tuyết Linh nhìn sang Hoàng Quân Nhã, thấy nàng ngồi yên, vội bảo:

- Ăn đi chứ cô nương, nàng không nên khách khí với bọn này.

Hoàng Quân Nhã thấp giọng:

- Tiểu nữ không đói lắm.

Lệ Tuyết Linh tắc lưỡi:

- Hay là cô nương xiêm vì thức ăn thô sơ.

Hoàng Quân Nhã lắc đầu:

- Không phải vậy đâu. Thực tình tiểu nữ không đói lắm.

Lệ Tuyết Linh gấp thức ăn bỏ vào chén Hoàng Quân Nhã, thốt:

- Đành là nam nữ thọ thọ bất thân, song lúc ngộ biến phải tòng quyền, tại hạ xin ép cô nương ăn để lấy sức, bởi đường còn dài và không mỗi lúc mỗi gặp hàng quán dọc đường trong những vùng núi hoang vắng đâu đấy.

Hoàng Quân Nhã chưa biết nói ra sao, Lệ Tuyết Linh lại ép lần nữa.

Lần này chàng cứng rắn hơn một chút. Bắt buộc Hoàng Quân Nhã phải ăn, đồng thời nàng thốt ra mấy tiếng cảm tạ. Lệ Tuyết Linh cười lớn:

- Tiểu thư khuê các thật có khác hơn nhi nữ giang hồ. Nói năng văn nhã, ăn uống cầm hơi....

Thân Xương Ngọc gắt:

- Cái tác phong của đệ có thể làm cho Hoàng cô nương khó chịu đấy nhé.

Hoàng Quân Nhã vội thốt:

- Không ! Không sao cả. Tiểu nữ không đến nỗi cố chấp quá đâu.

Vừa lúc đó, có tiếng vó ngựa gấp rút vang lên bên ngoài quán. Tên chủ quán hấp tấp bước ra đường. Vó ngựa vang từ xa, thoát đầu nhỏ, dần dần lớn, cuối cùng thì dừng lại. Lệ Tuyết Linh cau mày:

- Không ít người sắp đến đây!

Thân Xương Ngọc gật gù:

- Nhiều hay ít chẳng liên quán gì đến bọn ta. Có quan lộ là có bộ hành, không ai có độc quyền cả, cứ ăn uống rồi lên đường.

Kế tiếp tiếng chân người vang lên rầm rập.

Sau cùng chủ quán đưa vào bảy, tám kỵ sĩ, nhìn thoáng qua cũng biết là ngay là những nhân vật bất phàm. Hiển nhiên họ là những tay cao thủ võ lâm.

Người đi đầu trạc độ ngũ tuần, mày rậm, mắt sâu, tà áo cuộn lên, quán quanh hông. Theo sau lão này còn sáu người nữa.

Người thứ nhất có gương mặt tẹt một cách quái dị, mắt mũi và miệng thay vì lõ ra như người thường lại thụt sâu vào dưới làn da. Người thứ hai là một trang hảo hán to lớn, người thứ ba thì gầy như que củi, nửa vành tai tả khuyết mất. Người thứ tư có dáng dấp thư sinh, vận áo xanh, cầm quạt song lại có vẻ hung tợn. Chừng như là một tên đồ tể, nửa chừng bỏ cái nghiệp xẻ thịt mà xoay qua nghề cầm bút cho nên sát khí vẫn còn ẩn hiện nơi thần sắc. Hoặc giả đó là một tay chuyên sát nhân nhưng lại thích ăn bận theo văn nhân. Người thứ năm là một đại hán song cử động lại giống nữ nhân. Người cuối cùng có thân vóc lực lưỡng, mặt đen mắt to, khí thái cực kỳ hung mãnh.

Họ vào quán mang theo cái nhiệt náo làm sôi động không gian tịch mịch của ngôi quán nghèo nàn này. Hôm nay đúng là ngày đại phát tài của chủ quán, niềm vui

bốc rục nơi gương mặt hấn. Có lẽ từ lâu lắm rồi, hấn mới được dịp rỗi rít. Người trạc ngũ tuần hình như là cầm đầu bọn họ, ngồi xuống rồi, chẳng nói năng gì, chỉ đảo mắt nhìn quanh ngôi quán. Gã mặt thụt cất tiếng oang oang:

- Chủ quán đâu? Người điếc chẳng? Sao người chẳng đáp lời ta?

Gã có bảo gì đâu. Chẳng qua là gã muốn tỏ thái độ hống hách vậy thôi. gã chưa bảo gì thì chủ quán phải đáp làm sao?

Chủ quán hấp tấp bước đến trước mặt hấn. Hấn kê ra một dọc thức ăn, toàn là những thứ chỉ có ở những đại tửu lâu tại các thành lớn thì mới có thể cung cấp. Chủ quán trống mắt, sững sờ. Lệ Tuyết Linh mỉm cười thốt:

- Gã chủ quán khổ rồi đó nhé !

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Hấn làm như đây là một ngôi tửu lâu chuyên đón tiếp khách vương hầu.

Đại hán mặt thụt vỗ bàn hét lớn:

- Sao chưa đi bảo nhà bếp sửa soạn những thức ăn đó mà dọn lên, lại đứng ỳ ra đó ?

Chủ quán xuất mồ hôi lạnh, lí nhí :

- Các vị hiểu cho ! Một ngôi quán côi giữa vùng hoang vắng, làm thế nào có những món cao lương mỹ vị cung cấp cho khách sang. Bất quá tiểu nhân chỉ có tích trữ vài món tầm thường để cho khách lỡ đường lót dạ.

Đại hán bất chấp đạo lý, hét:

- Ta chẳng cần hiểu ! Người mở quán là phải có cái ăn cái uống, ta muốn ăn muốn uống cái gì là phải có cái đó cho ta.

Hấn buông luôn mấy câu thô lỗ nữa, khó nghe vô cùng. Chủ quán một mực van xin thông cảm. Đại hán một mực mắng aong oang. Hấn lại còn đứng lên toan hành hung. Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Thiệt là chói tai xốn mắt quá lắm!

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Đừng nên xung đột, chẳng lẽ vì cái chuyện nhỏ mọn đó mà hấn lại giết chết chủ quán hay sao?

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Đệ không chịu nổi !

Thân Xương Ngọc bình tĩnh :

- Chịu không nổi cũng cố mà nhịn !

Hoàng Quân Nhã lo sợ ra mặt. Nàng run người lên.

Vừa lúc đó, người ngũ tuần đang hắng một tiếng thốt:

- Thôi đi, lão tam ! Người có giết hấn cũng không đào đâu ra những món khoái khẩu của người đâu. Cứ bảo hấn có gì dùng được thì hãy mang ra đây !

Chủ quán hấp tấp kể những món thượng hảo hạng mà quán có thể cung cấp.

Đại hấn mặt thụt lại hét:

- Những thứ đó, chó còn chê, người bảo ai ăn chứ ?

Hấn vừa quát vừa liếc mắt sang bàn của Lệ Tuyết Linh .

Lệ Tuyết Linh nghe máu nóng bùng lên, đặt chén rượu xuống bàn kêu một tiếng cốp, trầm gương mặt. Thân Xương Ngọc vội đưa tay chụp lấy cánh tay của chàng, vừa lắc đầu thốt:

- Cứ để mặc cho súc sanh ngông nghênh, không nhìn hấn là đệ khỏi phải tức, chúng ta gặp lắm chuyện phiền rồi!

Lệ Tuyết Linh nghiêng rằng:

- Cái thứ cầu trệ đó ...

Thân Xương Ngọc chận lại:

- Lờ cho hấn đi ! Một lần bớt chuyện là thêm một lần nhàn!

Đại hấn mặt thụt bật cười quái dị, không còn gì là úy kỵ ai nữa, cao giọng mắng:

- Bọn này từng gặp đủ hạng tay chơi. Gặp thứ thiệt còn không ngán, huống hồ là kẻ mượn rượu làm nư ? Đừng tưởng uống vài chén là trở thành anh hùng, muốn gì được đó .

Hấn khích rõ rệt. Hấn miệt thị rõ rệt. Chàng không nói gì, song gân trán vồng lên thấy sợ. Thân Xương Ngọc cứ thản nhiên, cứ uống, cứ ăn. Hoàng Quân Nhã càng khiếp đảm hơn. Người ngũ tuần nhìn bọn Lệ Tuyết Linh với ánh mắt lạnh lùng rồi hừ một tiếng thốt:

- Lão tam ! Bảo hấn dọn ra mấy thứ khá rồi mình lót dạ lên đường. Không nên để việc nhỏ làm hỏng việc lớn đấy nhé !

Đại hấn mặt thụt quay sang chủ quán hét:

- Có nghe không, con chó già ? Sao chưa chịu đi?

Chủ quán thở phào, quay mình bước vào trong ngay. Gã giống nữ nhân tặc lưỡi:

- Nóng nực lạ ! Đi dưới nắng thế mà còn khoan khoái, có phần dễ chịu hơn ngồi trong nhà. Đại sư ca ơi ! Cái công tác này thật là hành chúng ta đến khổ.

Đại sư ca là vị ngũ tuần, điểm một nụ cười:

- Lão thất ! Người đúng là một quý tử trong gia đình, nể không ưa, mưa không chịu. Mới xuất ngoại được một đoạn đường là đã kêu khổ rồi. Thế thì làm sao sống cái kiếp bôn ba khắp bốn phương trời được ? Những gì thiếu thốn lúc hành sự sẽ được đền bù lúc thành công. Hãy tập tính nhẫn nại chứ !

Lão thất thở ra :

- Nói dễ mà nói chứ ai lại chẳng biết thế hủ đại sư ca ? Tuy nhiên muốn hưởng cái số tiền này, tiểu đệ nghĩ cũng chẳng nhàn cho lắm đâu.

Đại sư ca lại hừ một tiếng:

- Dĩ nhiên rồi ! Nếu là việc nhàn thì ai cần nhờ đến mình làm chi cho hao tiền tốn bạc chứ ?

Đại hán mặt thụt, đứng hàng thứ ba nên được gọi là lão tam, cất tiếng:

- Nói thật chứ cái công việc này, ngoài chúng ta ra chẳng ai dám làm đâu.

Đại sư ca gật đầu:

- Đó là cái chắc. Bằng cố là họ chẳng nhờ ai khác hơn bọn mình. Bằng cố là họ chấp nhận ngay số tiền thù lao mà chúng ta đề nghị.

Người có vẻ văn sĩ chen vào :

- Thịnh danh của bốn phái chẳng phải tầm thường, hẳn là những kẻ đương đầu trong vụ này, nghe nói có bọn ta tham gia thì chắc chắn là chúng phải rùn mình. Cho nên tiểu đệ nghĩ việc này có thể là tiền hung hậu kiệt, chẳng đáng lo ngại lắm. Biết đâu đối phương đành phải nhượng bộ.

Người to lớn cười vang:

- Đừng khoe khoang lắm, lão ngũ ! Nếu có xảy ra cuộc động thủ thì liệu người có đủ sức áp đảo đối phương không? Hay cũng chỉ ỷ lại vào bản lĩnh của ta đây ? Thế thì đừng có mượn oai lực của ta mà khoát lác!

Đại hán to lớn nổi giận, toan sừng sộ. Đại sư ca vội khoát tay:

- Thôi im đi. Đừng cãi, ồn lắm, ta muốn nghỉ ngơi!

Gã mất nửa vành tai hừ một tiếng:

- Cái gã chủ quán chết dí nơi nào rồi ? Lâu quá sao gã không mang rượu và thức ăn ra ?

Một vài người khác tiếp nối mắng oang oang.

-----o o O o o-----